

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 668

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 1 octombrie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 686 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996	2-3	Decizia nr. 693 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România	10-11
Decizia nr. 687 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor	4-5	Decizia nr. 694 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) lit. A pct. 12 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni	12-13
Decizia nr. 690 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	5-7	Decizia nr. 695 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	13-14
Decizia nr. 691 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A. și ale art. 26 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	7-10	Decizia nr. 696 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 686**

din 11 septembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a)
din Legea concurenței nr. 21/1996**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Adicost Exim” — S.R.L. din Suceava în Dosarul nr. 1.261/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde reprezentantul părții Consiliul Concurenței, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul Consiliului Concurenței solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. Depune concluzii scrise în acest sens.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.261/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996**, excepție invocată de Societatea Comercială „Adicost Exim” — S.R.L. din Suceava în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că din interpretarea prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996, pentru a căror încălcare a fost sancționată autoarea excepției în calitate de distribuitor al unor produse, rezultă că legiuitorul a avut în vedere sancționarea directă a celui care fixează și impune prețurile, așadar a furnizorului, iar nu a distribuitorului. De asemenea, se arată că art. 2 alin. (2) din Legea nr. 21/1996 stabilește obligația aplicării unor eventuale sancțiuni cu luarea în considerare a principiului proporționalității, iar aplicarea sancțiunii amenzii asupra cifrei de afaceri atât a furnizorului, cât și a tuturor distribuitorilor nu are în vedere respectarea acestui principiu de proporționalitate între fapta săvârșită și măsura de sancționare luată. În condițiile în care activitatea distribuitorului are ca obiect distribuția produselor unui număr mare de furnizori, aplicarea unei

sancțiuni pentru o posibilă încălcare a legislației concurenței — chiar numai cu unul dintre aceștia — afectează prin quantum drepturile consacrate de art. 45 și art. 135 din Legea fundamentală. Astfel, sancțiunea aplicată unui distribuitor asupra cifrei totale de afaceri nu reflectă influența pe piață pe un anumit segment de produse, afectând în mod evident și covârșitor libertatea economică, corolar firesc al dreptului de proprietate privată ce ține de esența unei economii de piață și posibilitatea oricărei persoane de a iniția și desfășura o activitate cu scop lucrativ. Lipsa de proporționalitate între quantumul sancțiunilor aplicate furnizorului și distribuitorilor, răspunzători solidar fără ca pentru dovada vinovăției lor să fie necesară dovedirea intenției sau a faptului că eventualele practici anticoncurențiale au fost puse în aplicare, determină ca, în soluționarea cererilor formulate, aceștia să nu poată beneficia de un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că aplicarea unui regim sancționator în faza administrativă nu aduce atingere principiului liberului acces la justiție, întrucât, în fața instanței, atât furnizorul, cât și distribuitorul pot să-și exercite toate drepturile procesuale. De asemenea, faptul că legiuitorul a ales să sancționeze din punct de vedere contravențional un agent economic, prin stabilirea unui anumit sistem de determinare a quantumului amenzii, nu determină încălcarea libertății economice sau a principiilor economiei de piață, reglementarea criticată fiind stabilită în limitele principiilor dreptului contravențional referitoare la regimul sancționator.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia Guvernului, prevederile legale criticate nu încalcă normele constituționale invocate, deoarece, pe orice piață, nici furnizorii și nici distribuitorii nu se pot prevala de principiul libertății economice pentru a avea comportamente anticoncurențiale. Totodată, arată că revine instanțelor judecătorești să se pronunțe dacă aplicarea dispozițiilor legii, respectiv incidența sancțiunilor și individualizarea acestora de către autoritatea publică, a fost sau nu proporțională cu fapta săvârșită.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că normele legale criticate stabilesc amenzi contravenționale în vederea combaterii unor practici anticoncurențiale și a interzicerii concentrărilor economice având ca obiect restrângerea, înlăturarea sau denaturarea semnificativă a concurenței pe piața românească și nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, potrivit cărora: „*Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de până la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancțiunii următoarele fapte:*

a) încălcarea prevederilor art. 5 alin. (1), ale art. 6 sau ale art. 12”.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 45 privind *Libertatea economică*, ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 135 alin. (1), potrivit cărora „*Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996 stabilește sancțiuni contravenționale în vederea combaterii unor practici anticoncurențiale și a interzicerii concentrărilor economice având ca obiect restrângerea, înlăturarea sau denaturarea semnificativă a concurenței pe piața românească. Aceste dispoziții sunt în sensul art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală, potrivit căruia „*Statul trebuie să asigure:* a) *libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*”, astfel încât nu numai că nu restrâng exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, ci dau expresie dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 45 și art. 135 alin. (1) din Legea

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Adicost Exim” — S.R.L. din Suceava în Dosarul nr. 1.261/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

fundamentală. Principiul consacrat de Constituție potrivit căruia economia României este o economie de piață, bazată pe libera concurență, precum și garantarea liberului acces al persoanei la o activitate economică și a liberei inițiative, prevăzute de normele constituționale invocate, nu pot fi privite decât în cadrul creat de stat, prin reglementări adecvate, în realizarea sarcinilor ce îi revin potrivit art. 135 alin. (2) din Constituție. Așa fiind, stabilirea unei contravenții pentru fapte apreciate ca fiind practici anticoncurențiale și sancționarea acestora cu amendă reprezintă o opțiune a legiuitorului, care, cu referire la prevederile din legea criticată, exprimă preocuparea statului pentru a asigura libertatea comerțului și respectarea principiilor concurenței loiale.

Curtea constată că nici susținerile referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil nu pot fi primite, întrucât textul de lege ce face obiectul excepției nu conține nicio dispoziție de natură să îngreuească în vreun fel acest drept. Orice persoană ce se consideră vătămată prin aplicarea art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996 are deschisă calea accesului la justiție și poate beneficia, în mod corespunzător, de toate garanțiile pe care le presupune dreptul la un proces echitabil.

De altfel, criticile formulate vizează, în cea mai mare parte, interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale ce fac obiectul excepției, în corelație cu prevederile art. 2 alin. (2) și art. (5) alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996. Astfel, autorul excepției susține că din interpretarea art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996 rezultă că legiuitorul a avut în vedere sancționarea directă a celui care fixează și impune prețurile, așadar a furnizorului, iar nu a distribuitorului, precum și că aplicarea sancțiunii amenzii asupra cifrei de afaceri a furnizorului și a tuturor distribuitorilor nu are în vedere principiul de proporționalitate între fapta săvârșită și sancțiunea aplicată, așa cum prevede art. 2 alin. (2) din Legea nr. 21/1996. Așadar, în esență, criticile se referă la modul de interpretare a unor prevederi legale, ceea ce nu este de competența Curții Constituționale care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță „*numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”. Competența de a aprecia cu privire la faptul dacă sancțiunea a fost corect aplicată, precum și cu privire la respectarea, în speță, a prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 21/1996 revine instanței de judecată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 687

din 11 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1)

din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Brăila în Dosarul său nr. 658/196/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul de lege criticat nu încalcă prevederile convenției invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 658/196/2007, Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, excepție ridicată din oficiu cu prilejul soluționării unei plângeri împotriva unui proces-verbal de contravenție întocmit de agenți constatori ai Inspectoratului Județean de Poliție Brăila.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, Judecătoria Brăila susține că textul de lege criticat contravine Convenției nr. 29 din 28 iunie 1930 a Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie. În acest sens, precizează că, în opinia sa, dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea nr. 333/2003, potrivit cărora în localitățile rurale se organizează paza comunală, statuează, sub sancțiunea amenzii contravenționale, norme obligatorii, fără ca populației sau reprezentanților acesteia „să li se confere dreptul de a se pronunța asupra justetei pazei comunale”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că efectuarea pazei comunale nu constituie muncă forțată în sensul în care acest termen este definit de Convenția Organizației Internaționale a Muncii, invocată de instanța de judecată. Arată că „activitatea de pază comunală are un pronunțat caracter civic, normal pentru o comunitate restrânsă”, iar faptul că, potrivit art. 18 alin. (4) din Legea nr. 333/2003, stabilirea modalităților de efectuare se face cu consultarea prealabilă a locuitorilor este în acord cu cerințele

impuse de Convenția nr. 29 a Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. e) din Convenția nr. 29 a Organizației Internaționale a Muncii, întrucât organizarea și modalitățile de efectuare a pazei în mediul rural se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, după consultarea prealabilă a locuitorilor, în formele prevăzute de lege. Mai mult, arată că prevederile art. 18 alin. (5) din Legea nr. 333/2003 stabilesc că persoanele care desfășoară o asemenea activitate sunt plătite pentru munca prestată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 18 alin. (1) din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 22 iulie 2003, potrivit căreia „În localitățile rurale se organizează paza comunală”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine prevederilor art. 2 alin. 1 și alin. 2 lit. e) din Convenția nr. 29 a Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie, adoptată la 28 iunie 1930 și ratificată de România prin Decretul nr. 213/1957, publicat în Buletinul Oficial nr. 4 din 18 ianuarie 1958. Conținutul acestora este următorul:

— Art. 2 alin. 1 și alin. 2 lit. e): „1. În sensul prezentei Convenții, termenul «muncă forțată sau obligatorie» va însemna orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie.

2. Totuși, termenul «muncă forțată sau obligatorie» nu va cuprinde, în sensul prezentei Convenții: [...]

e) muncile mărunte de la sat, adică muncile executate în interesul direct al colectivității de către membrii acesteia, munci care, deci, pot fi considerate ca obligații civice normale ce revin membrilor colectivității, cu condiția ca populația însăși sau reprezentanții săi direcți să aibă dreptul să se pronunțe asupra justetei acestor munci.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Excepția a fost ridicată din oficiu de către Judecătoria Brăila, care consideră că dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea nr. 333/2003 contravin dispozițiilor art. 2 din Convenția nr. 29 privind munca forțată sau obligatorie, adoptată de Organizația Internațională a Muncii la data de 28 iunie 1930 și ratificată de

către România prin Decretul nr. 213/1957, deoarece instituie norme obligatorii, sub sancțiunea amenzii contravenționale, fără ca populației, direct sau prin reprezentanții săi, să i se confere dreptul de a se pronunța asupra justetei pazei comunale.

Conform art. 18 alin. (1) din Legea nr. 333/2003, „în localitățile rurale se organizează paza comunală”. Curtea observă că textul de lege criticat stabilește doar obligația organizării pazei comunale. În ceea ce privește modalitățile de efectuare a pazei în mediul rural, acestea sunt reglementate în alin. (4) al art. 18, care prevede că ele se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, după consultarea prealabilă a locuitorilor, în formele prevăzute de lege. Textul de lege criticat este în concordanță cu prevederile art. 2 alin. 2 lit. e) din Convenția nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie, potrivit căruia termenul de „muncă forțată sau obligatorie” nu cuprinde, în sensul convenției, „muncile mărunte de la sat, adică muncile executate în interesul direct al colectivității de către membrii

acesteia, munci care, deci, pot fi considerate ca obligații civice normale ce revin membrilor colectivității, cu condiția ca populația însăși sau reprezentanții săi direcți să aibă dreptul să se pronunțe asupra justetei acestei munci”. Aceste dispoziții ale Convenției și-au găsit consacarea la nivel constituțional în art. 42, care la alin. (1) prevede că „munca forțată este interzisă”, iar la alin. (2) statuează că nu constituie muncă forțată „prestațiile (...) care fac parte din obligațiile civile normale stabilite de lege”. Așadar, activitatea de pază comunală, organizată în localitățile rurale, indiferent de modalitățile concrete în care se efectuează, cu consultarea prealabilă a locuitorilor, se încadrează în categoria obligațiilor civice și nu constituie muncă forțată în sensul în care Convenția Organizației Internaționale a Muncii a definit acest termen.

De altfel, în alin. (5) al art. 18 din Legea nr. 333/2003 se prevede că pentru serviciile de pază efectuate se asigură, din bugetul local, plata acestora.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Brăila în Dosarul său nr. 658/196/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 690

din 11 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de

servicii, excepție ridicată de municipiul Sibiu, prin primarul Klaus Werner Iohannis, în Dosarul nr. 57/57/2007 al Curții de Apel Alba Iulia – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă reprezentantul municipiului Sibiu, consilierul juridic Claudia Iordănescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea criticii, susținând că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 s-a înființat un organism cu activitate administrativ-jurisdicțională, învestit cu exercitarea tutelei administrative și a controlului ierarhic în materia achizițiilor publice, fapt ce contravine principiilor constituționale consacrate de art. 120 și art. 126 alin. (5) din Legea fundamentală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

arătând că procedura reglementată de ordonanța criticată are un caracter prealabil, dar neobligatoriu, care nu împiedică persoana interesată să se adreseze instanței de contencios administrativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 57/57/2007, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de municipiul Sibiu, prin primarul Klaus Werner Iohannis.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile capitolului IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 au caracter de noutate absolută în legislația română, fiind de natură să revoluționeze sistemul jurisdicțiilor administrative, autonomia locală și Codul de procedură civilă. Prin înființarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, acestei instituții i s-a conferit o competență exorbitantă, care o depășește chiar pe cea a instanțelor judecătorești, având posibilitatea de a anula un act administrativ, de a obliga autoritatea contractantă să emită un act sau de a dispune orice măsură necesară pentru remedierea actelor ce afectează procedura de atribuire. Așa fiind, fără a avea suport constituțional, prin ordonanță s-a înființat un organism cu activitate administrativ-jurisdicțională investit cu exercitarea tutelei administrative și a controlului ierarhic în materia achizițiilor publice, fapt ce contravine principiilor constituționale de organizare și funcționare a administrației publice, în general, și principiului autonomiei locale, în special.

În sfârșit, un alt motiv de neconstituționalitate îl constituie încălcarea dispozițiilor art. 126 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 115 alin. (5) din Legea fundamentală. Astfel, în condițiile în care Constituția a consfințit principiul potrivit căruia numai prin lege organică se pot înființa instanțe specializate în anumite materii, constituirea unei astfel de instanțe pe calea ordonanței de urgență, fără a exista o situație extraordinară, creează în mod nejustificat un contencios administrativ paralel, în vădită contradicție cu prevederile constituționale menționate.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor nu reprezintă o instituție fundamentală a statului și nici o instanță specializată, ci un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că procedura administrativă prevăzută în ordonanța criticată este facultativă și gratuită, astfel că persoanele care se consideră vătămate în drepturile și interesele lor legitime se pot adresa și direct justiției, respectându-se în acest mod dispozițiile art. 21 din Constituție.

Avocatul Poporului consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, arătând că înființarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, precum și instituirea unor reguli procedurale de soluționare a contestațiilor privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii nu

sunt de natură să aducă atingere prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile capitolului IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006.

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 115 alin. (6) privitoare la ordonanțele de urgență, ale art. 120 care consacră principiile de bază ale administrației publice locale și ale art. 126 alin. (5) referitoare la interzicerea înființării de instanțe extraordinare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile capitolului IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 reglementează o procedură administrativ-jurisdicțională de soluționare a contestațiilor privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. Pentru soluționarea contestațiilor, partea care se consideră vătămată are dreptul să se adreseze Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

Referitor la legitimitatea constituțională a procedurilor administrativ-jurisdicționale, Curtea Constituțională a statuat, de principiu, prin Decizia Plenumului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu contravine dispozițiilor constituționale atâta timp cât decizia organului administrativ de jurisdicție poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești, iar „existența unor organe administrative de jurisdicție nu poate să ducă la înlăturarea intervenției instanțelor judecătorești în condițiile legii. În atare situație, este exclusă posibilitatea ca un organ al administrației publice, chiar cu caracter jurisdicțional, să se substituie instanței judecătorești”, astfel încât părților nu li se poate limita exercitarea unui drept consfințit de Constituție. Sub acest aspect, dispozițiile art. 283 alin. (1) stabilesc dreptul persoanei interesate de a formula plângere împotriva deciziei pronunțate de Consiliu, instanța competentă să o soluționeze fiind curtea de apel — Secția de contencios-administrativ și fiscal pe raza căreia se află sediul autorității contractante.

Curtea Constituțională reține că existența unei proceduri prealabile administrativ-jurisdicționale este acceptată și în jurisprudența Europeană a Drepturilor Omului, jurisprudență prin care, în legătură cu aplicarea art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, s-a statuat că „rațiuni de flexibilitate și eficiență, care sunt pe deplin compatibile cu protecția drepturilor omului, pot justifica intervenția anterioară a unor organe administrative sau profesionale [...] ce nu satisfac sub fiecare aspect în parte

exigențele menționatele prevederi; un asemenea sistem poate fi reclamat de tradiția juridică a mai multor state membre ale Consiliului European” (cazul „Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei”, 1981).

Având în vedere cele statuate prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională reține că instituirea prin lege a unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu este, *eo ipso*, neconstituțională.

Mai mult, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 prevede în mod expres în art. 255 alin. (1) că „*Persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, cu încălcarea dispozițiilor*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

legale în materia achizițiilor publice, are dreptul de a contesta actul respectiv pe cale administrativ-jurisdicțională, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, sau în justiție, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare”. Or, într-o atare situație, dispozițiile criticate satisfac pe deplin cerința constituțională consacrată de art. 21 alin. (4), potrivit căreia „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*”, persoana vătămată având posibilitatea de a opta între contestarea actului administrativ pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni direct în fața instanței judecătorești, în temeiul dreptului comun în materia contenciosului administrativ.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului IX „*Soluționarea contestațiilor*” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de municipiul Sibiu, prin primarul Klaus Werner Iohannis, în Dosarul nr. 57/57/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 691
din 11 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A. și ale art. 26 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A. și ale art. 28 alin. (2) din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și a publicității imobiliare, excepție ridicată de Ovidiu Budeanu în Dosarul nr. 3.223/110/2006 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă reprezentantul Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A. din București, consilierul juridic Ștefan Daniel Bică, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A. solicită respingerea excepției, depunând note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999, arătând că trecerea unor bunuri care se aflau în administrarea Regiei Autonome „Loteria Națională” în proprietatea acesteia contravine dispozițiilor constituționale referitoare la garantarea proprietății private. În ceea ce privește critica referitoare la prevederile art. 28 alin. (2) din Legea nr. 7/1996, devenit în urma republicării art. 26 alin. (2), concluziile Ministerului Public sunt de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.223/110/2006, **Tribunalul Bacău – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A., precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**, excepție ridicată de Ovidiu Budeanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate creează un regim privilegiat în favoarea unor instituții publice, în detrimentul proprietarului de drept, persoană fizică, aducând atingere dreptului acestuia de proprietate, drept dobândit cu respectarea condițiilor legale.

Tribunalul Bacău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 trebuie interpretate corelativ cu celelalte alineate ale articolului în cauză, reprezentând o completare a alin. (2), iar nu o derogare de la acesta. Astfel, în proprietatea Companiei Naționale „Loteria Română” nu intră decât bunurile deținute în proprietate de către Regia Autonomă „Loteria Națională”, al cărei patrimoniu îl preia, iar nu și bunurile deținute de aceasta cu alt titlu. Aplicarea greșită a legii nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare, de competența instanțelor judecătorești.

În situația în care voința legiuitorului ar fi aceea de a trece automat bunurile aflate în administrarea regiei autonome în proprietatea Companiei Naționale „Loteria Română”, cu nesocotirea dreptului de proprietate al titularului, Guvernul arată că dispozițiile în cauză ar aduce atingere dreptului de proprietate, garantat și ocrotit de Constituție, depășindu-se limitele rezonabile în care acesta poate fi îngădit. Într-o atare situație excepția este întemeiată.

În ceea ce privește dispozițiile art. 28 alin. (2) din Legea nr. 7/1996 care stabilesc expres egalitatea de tratament între stat, prin instituțiile sale, și orice persoană fizică sau juridică, Guvernul apreciază că reglementarea menționată nu creează un regim diferențiat între respectivele subiecte de drept, excepția de neconstituționalitate fiind neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu conțin norme contrare principiului egalității în drepturi, fiind conforme art. 44 alin. (1) din Constituție potrivit căruia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 25 octombrie 1999, aprobată prin Legea nr. 288/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 8 iunie 2001, dispoziții care prevăd că *„Celelalte bunuri aflate în administrarea Regiei Autonome „Loteria Națională” trec în proprietatea Loteriei Române la data înmatriculării acesteia la oficiul registrului comerțului”*, precum și dispozițiile art. 28 alin. (2) din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și a publicității imobiliare, devenit art. 26 alin. (2) în urma republicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, potrivit căroră *„În aceleași condiții [fără înscrierea în cartea funciară] sunt opozabile față de terți și drepturile reale dobândite de stat și de orice persoană, prin efectul legii, prin expropriere sau prin hotărâri judecătorești”*.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 52 care consacră dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 136 referitoare la proprietate.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A., Curtea reține că actul normativ criticat reglementează înființarea Loteriei Române, persoană juridică română, având forma juridică de societate comercială pe acțiuni cu capital integral de stat, prin reorganizarea Regiei Autonome „Loteria Națională”, care se desființează la data înmatriculării la oficiul registrului comerțului a Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A. La aceeași dată, Loteria Română devine proprietara, pe de o parte, a bunurilor aflate în patrimoniul Regiei Autonome „Loteria Națională”, cu excepția bunurilor deținute cu alt titlu — art. 4 alin. (2) din ordonanță, iar, pe de altă parte, a bunurilor aflate în administrarea Regiei Autonome „Loteria Națională” — alin. (3) al aceluiași articol. Așa fiind, se constată că legea reglementează, în primul caz, preluarea în patrimoniul nou-înființatei companii naționale a bunurilor deținute cu titlu de proprietate de regia autonomă, în virtutea succesiunii universale a drepturilor și obligațiilor vechii persoane juridice, iar, în cel de-al doilea caz, transferul dreptului de proprietate a bunurilor aflate în administrarea regiei autonome, din patrimoniul unor persoane fizice sau juridice în patrimoniul companiei naționale. A doua ipoteză consacră, deci, trecerea în proprietatea Loteriei Române, la o dată ulterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 159/1999, respectiv data înmatriculării companiei la oficiul registrului comerțului, a bunurilor pe care Regia Autonomă „Loteria Națională” le deținea în administrare, deci cu titlu de detentor precar.

Or, nicio lege nu poate opera transformarea dreptului de administrare asupra unor bunuri al fostei regii autonome în drept de proprietate al Loteriei Române, deci schimbarea regimului juridic al acelor bunuri, fără a exista o cauză de utilitate publică, precum și o justă și prealabilă despăgubire, așa cum reclamă art. 44 alin. (3) din Constituție.

Cu alte cuvinte, art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999, care dispune un transfer silit de proprietate — o expropriere, încalcă dispozițiile art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție și ale art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, așa cum a statuat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, o privire de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat. Mai

mult, privarea de proprietate trebuie să menajeze un just echilibru între exigențele de interes general și imperativele fundamentale ale individului, în special prin indemnizarea rezonabilă și proporțională a valorii bunului, acordată titularului acestuia.

În ceea ce privește legalitatea exproprierii, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că simpla existență a unor norme nu este suficientă pentru a justifica privarea de proprietate. Astfel, în cauza „*Zvolsky și Zvolska împotriva Republicii Ceha*”, 2002, s-a statuat că legea pe care se bazează o atingere adusă bunurilor unei persoane trebuie să fie conformă cu normele de drept intern ale statului în cauză, inclusiv cu dispozițiile constituționale pertinente. În orice caz, aparține în primul rând autorităților naționale interne atributul interpretării și aplicării acestor norme și acela de a se pronunța cu privire la constituționalitatea lor. Referitor la noțiunea de „utilitate publică”, Curtea Europeană (cauzele „*Malama împotriva Greciei*”, 2001, „*Almeida Garrett, Mascarenhas Falcao și alții împotriva Portugaliei*”, 2000, „*Honecker și alții împotriva Germaniei*”, 2001) a statuat că aceasta trebuie să urmărească realizarea unui scop legitim, a unui interes general de ordin social-economic, fapt ce este de natură a conferi statelor semnatare ale Convenției europene a drepturilor omului și a libertăților fundamentale o anumită marjă de apreciere, întotdeauna aflată sub controlul Curții. Cu privire la indemnizarea titularului pentru privarea de dreptul său, Curtea Europeană a statuat în sensul că, în absența unei compensații reparatorii, art. 1 din Protocolul nr. 1 n-ar asigura decât o protecție iluzorie și ineficace a dreptului de proprietate, în totală contradicție cu dispozițiile Convenției (cauza „*James și alții împotriva Marii Britanii*”, 1986).

În considerarea celor arătate, Curtea constată că măsura exproprierii consacrată de dispozițiile art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A. nu întrunește exigențele prevăzute în dreptul intern — Constituția României și Legea nr. 33/1994 privind exproprieria pentru cauză de utilitate publică, în condițiile în care nu este învedereată nicio cauză de utilitate publică de natură să justifice adoptarea acestei măsuri și nici nu se prevede o despăgubire dreaptă și prealabilă, care să compenseze pierderea dreptului de proprietate asupra bunului expropriat.

Un argument suplimentar în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 îl reprezintă jurisprudența instanței naționale de contencios constituțional, care prin Decizia nr. 227/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 27 aprilie 2007, a admis excepția de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, reținând în considerente următoarele: „...există posibilitatea ca imobilele prevăzute în anexa nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 să se afle și în proprietatea persoanelor fizice sau juridice sau în proprietatea comunelor, orașelor, municipiilor și județelor.

Prevăzând *in terminis* că toate aceste imobile, indiferent de titularul dreptului de proprietate, se află în proprietatea privată a statului, se realizează un transfer silit de proprietate care operează din patrimoniul persoanelor fizice, persoanelor juridice sau unităților administrativ-teritoriale către stat, ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție.”

Dacă în situația respectivă exista doar posibilitatea ca imobilele ce făceau obiectul reglementării să se afle în

proprietatea altor persoane decât statul, ceea ce a impus admiterea excepției de neconstituționalitate, cu atât mai mult o atare soluție se impune și în cauza de față, în care, așa cum am arătat în prealabil, dreptul de proprietate asupra bunurilor aflate în administrarea Regiei Autonome „Loteria Națională” se află, la data adoptării ordonanței, în patrimoniul altor persoane fizice sau juridice.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) din Legea nr. 7/1996, Curtea reține că acestea reglementează o excepție de la regula instituită prin dispozițiile art. 25 alin. (1) al aceleiași legi, potrivit căreia „*Înscrierile în cartea funciară își vor produce efectele de opozabilitate față de terți de la data înregistrării cererilor; ordinea înregistrării cererilor va determina rangul înscrierilor*”. Astfel, în ceea ce privește drepturile reale, acestea sunt opozabile față de terți, fără înscrierea în cartea funciară, dacă sunt dobândite de stat sau de oricare altă persoană, prin efectul legii, prin expropriere sau prin hotărâri judecătorești.

Rațiunea pentru care legiuitorul nu a considerat necesară înscrierea în cartea funciară, în vederea asigurării opozabilității, a drepturilor reale dobândite prin cele trei modalități rezidă în efectele pe care le produc, sub aspectul opozabilității lor față de terți, actele prin care sunt dobândite aceste drepturi.

Astfel, în prima ipoteză, dreptul real se dobândește în temeiul legii, act normativ care se publică în Monitorul Oficial al României și care intră în vigoare și, deci, produce efecte juridice *erga omnes*, la 3 zile de la data publicării sau la data ulterioară prevăzută în textul lui.

Cea de-a doua ipoteză prevăzută de textul de lege criticat se referă la modalitatea de dobândire a dreptului de proprietate de către stat prin expropriere. Potrivit Legii nr. 33/1994 privind exproprieria pentru cauză de utilitate publică, soluționarea cererilor de expropriere este de competența tribunalului în raza căruia este situat imobilul propus pentru expropriere, astfel că instanța, verificând dacă sunt întrunite condițiile cerute de lege, va stabili cuantumul despăgubirilor și suma cuvenită proprietarilor, posesorilor, altor titulari de drepturi reale sau oricăror alte persoane cunoscute care pot justifica un interes legitim asupra imobilelor propuse a fi expropriate. Instanța se pronunță asupra cererii de expropriere prin hotărâre, care este supusă căilor de atac prevăzute de lege. În acest caz, precum și în situația prevăzută în cea de-a treia ipoteză a art. 26 alin. (2) din Legea nr. 7/1996, titlul de proprietate îl constituie hotărârea judecătorească. Cu toate că aceasta nu poate crea drepturi și obligații pentru terți, ei nefiind părți în litigiul tranșat prin hotărâre, totuși ei nu pot ignora existența unei noi situații juridice careia judecata i-a dat naștere și pe care hotărârea o consacră. Prin urmare, hotărârea judecătorească trebuie recunoscută și respectată de toți, fiind deci opozabilă tuturor, chiar dacă ea nu produce efecte decât față de părți.

În considerarea celor arătate, Curtea reține că atât legea, cât și hotărârile judecătorești, ca modalități de dobândire a dreptului de proprietate sau a altor drepturi reale, reprezintă acte juridice care sunt opozabile față de terți prin ele însele, fără a fi nevoie de formalitatea suplimentară a înscrierii drepturilor dobândite pe această cale în cartea funciară.

Așa fiind, dacă identitatea de rațiuni impune identitate de soluții, ceea ce, în esență, consacră art. 16 alin. (1) din Constituție, și, *per a contrario*, rațiunile diferite impun, în mod necesar, soluții diferite, regimul juridic diferențiat instituit de legiuitor prin reglementarea criticată nu este arbitrar și, deci, discriminatoriu, ci, dimpotrivă, pentru considerațiile înfățișate, nu face decât să dea expresie principiului constituțional pretins a fi încălcat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A., excepție ridicată de Ovidiu Budeanu în Dosarul nr. 3.223/110/2006 al Tribunalului Bacău — Secția civilă, și constată că prevederile textului de lege sunt neconstituționale în măsura în care se aplică bunurilor aflate în administrarea Regiei Autonome „Loteria Națională” care sunt proprietatea persoanelor fizice sau juridice sau proprietatea comunelor, orașelor, municipiilor și județelor.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Ovidiu Budeanu în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 693

din 11 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Imad Rifat Mohamed Saleh în Dosarul nr. 47.430/3/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 416D/2007, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Kaiser Saad Bahat Yousif în Dosarul nr. 47.521/3/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. În ambele cauze se prezintă domnul Dalati Bassam, interpret autorizat de limbă arabă.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 416D/2007 la Dosarul nr. 415D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, precizând că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 7 decembrie 2006, pronunțate în Dosarele nr. 47.430/3/2005 și nr. 47.521/3/2005, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.** Excepția a fost ridicată de Imad Rifat Mohamed Saleh și, respectiv, Kaiser Saad Bahat Yousif în cauze civile în materia acordării statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că jurisdicția specială obligatorie a organului administrativ cu atribuții în domeniu este

contrară prevederilor art. 21 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia jurisdicțiile administrative sunt facultative. Arată că, în opinia sa, ordonanța criticată instituie o prezumție de rea-credință a solicitantului de azil, fără să respecte prevederile Convenției privind statutul refugiaților, de la Geneva, 1951, referitoare la drepturile și garanțiile procedurale de care trebuie să beneficieze refugiații în fața instanțelor statelor în care solicită acordarea dreptului de azil. Susține că, prin stabilirea unor termene extrem de scurte în această materie, solicitanții de azil sunt discriminați în raport cu cetățenii români.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal constată că excepția de neconstituționalitate privește o ordonanță care nu mai este în vigoare, dar care se aplică în speță. Apreciază că nu este întemeiată critica de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, având ca obiect o ordonanță abrogată.

Avocatul Poporului precizează că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Imdad Rifat Mohamed Saleh în Dosarul nr. 47.430/3/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal și, respectiv, de Kaiser Saad Bahat Yousif în Dosarul nr. 47.521/3/2005 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (4) referitoare la liberul acces la justiție și la caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor administrative și celor ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Autorii excepției invocă și încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la 28 iulie 1951 la Geneva, ratificată de România prin Legea nr. 46/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 17 iulie 1991, care au următorul cuprins:

„1. Orice refugiat va avea, pe teritoriul statelor contractante, acces liber și facil în fața tribunalelor.

2. În statul contractant unde își are reședința obișnuită, orice refugiat se va bucura de același tratament ca oricare cetățean în ce privește accesul la tribunale, inclusiv asistența judiciară și scutirea de cauțiunea judicatum solvi.”

Autorii excepției își raportează critica referitoare la încălcarea dispozițiilor acestei convenții la prevederile constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) care reglementează raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 alin. (2) care statuează prioritatea reglementărilor internaționale în domeniul drepturilor omului și la cele ale art. 18 alin. (2) privind dreptul de azil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, la data sesizării sale, intrase în vigoare Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care, în art. 152 alin. (2), dispune abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, precum și a oricăror alte dispoziții contrare.

Potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional decide doar asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță aflată în vigoare.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România este inadmisibilă și va fi respinsă ca atare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 694

din 11 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) lit. A pct. 12 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) lit. A pct. 12 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, excepție ridicată de Grigore Palade în Dosarul nr. 358/121/2006 al Tribunalului Galați – Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 358/121/2006, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) lit. A pct. 12 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni**, excepție invocată de Grigore Palade în dosarul menționat.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate instituie o discriminare atunci când exceptează infractorii de la beneficiul grațierii în mod diferențiat, în raport cu data săvârșirii infracțiunii, deși fiecare a săvârșit infracțiuni de aceeași natură și la date anterioare intrării în vigoare a actului de clemență. Autorul excepției mai susține că discriminarea creată prin textul de lege criticat i-a cauzat traume psihice, a determinat încălcarea celor mai elementare drepturi fundamentale și supunerea sa la tortură.

Tribunalul Galați – Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât textul de lege criticat nu conține nicio dispoziție de excludere a aplicării legii penale mai favorabile și nici nu creează privilegii sau discriminări pentru anumiți cetățeni aflați în situații identice.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât prevederile criticate nu sunt de natură să vină în contradicție cu niciunul dintre textele din Legea fundamentală la care autorul excepției și-a raportat critica

de neconstituționalitate. Invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (2) lit. A pct. 12 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 4 octombrie 2002.

Textul de lege ce face obiectul excepției are următorul cuprins:

„(2) Nu beneficiază de prevederile art. 1—3 cei cărora li s-au aplicat pedepse sau măsuri educative pentru următoarele infracțiuni:

A. Infracțiuni reglementate de Codul penal: [...]

12. furtul de autovehicule, precum și furtul calificat, prevăzute în art. 209 alin. 1 lit. a), b), d) și g), alin. 2 și 3 în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 207/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 22 noiembrie 2000, în art. 209 alin. 1—4 în redactarea anterioară Legii nr. 456/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, și în art. 209 alin. 2—4, în redactarea în vigoare.”

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 alin. (1), care consacră principiul egalității în drepturi, și ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului. Se invocă, totodată, prevederile art. 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră obligația de a respecta drepturile omului, respectiv interzicerea torturii, precum și cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea constată că jurisprudența Curții Constituționale în materie este constantă, în sensul considerării dispozițiilor art. 4 alin. (2) lit. A pct. 12 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni ca fiind constituționale (Decizia nr. 88 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 10 aprilie 2003, Decizia nr. 341 din 16 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 17 octombrie 2003, și Decizia nr. 364 din 30 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 22 noiembrie 2003).

În ceea ce privește pretinsa contrarietate a textelor de lege criticate cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, în considerentele deciziilor menționate, Curtea a reținut că Legea nr. 543/2002 reprezintă un act de clemență, exercitat de Parlament în temeiul prerogativelor sale constituționale și conform politicii penale a statului, așa încât stabilirea prin acest act normativ a criteriilor de determinare a pedepselor care se grațiază, precum și a infracțiunilor pentru săvârșirea cărora nu se aplică iertarea de pedeapsă intră în competența exclusivă a legiuitorului. Curtea a mai reținut că, potrivit dispozițiilor legale criticate, toți infractorii aflați în aceeași situație beneficiază ori sunt exceptați de la beneficiul grațierii, deopotrivă, în raport cu natura infracțiunii și a conținutului acesteia în formularea legală în vigoare la data săvârșirii infracțiunii. De asemenea, în ceea ce privește condamnății care au săvârșit infracțiuni diferite sau chiar de aceeași natură, dar în perioade diferite, când legea penală a reglementat în redactări diferite conținutul infracțiunilor respective, aceștia se află, evident, în situații diferite, ceea ce

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) lit. A pct. 12 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, excepție ridicată de Grigore Palade în Dosarul nr. 358/121/2006 al Tribunalului Galați — Secția penală

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 695

din 11 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție invocată de Mircea Pocșe în Dosarul nr. 3.038/35/P/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

permite și instituirea unui tratament juridic diferențiat, conform opțiunii libere a legiuitorului. Așa fiind, susținerea potrivit căreia normele criticate ar încălca dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție nu poate fi primită.

Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea a reținut că normele criticate nu conțin nicio dispoziție de excludere a aplicării de către instanța de judecată a legii penale mai favorabile și, prin urmare, nu contravin textului constituțional invocat.

Soluția adoptată și considerentele deciziilor citate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

În ceea ce privește invocarea încălcării prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea torturii, Curtea constată că nu au incidentă în cauză.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că legea penală se exprimă printr-un tratament mai blând, inclusiv în ceea ce privește beneficiul cauzelor de nepedepsire. Acest beneficiu, fiind condiționat de stadiul procesului penal în momentul publicării legii, lipsește de tratamentul juridic mai blând pe cei aflați deja în curs de judecată. Ca urmare, limitarea impusă de prevederile de lege criticate, referitoare la reducerea sau chiar înlocuirea pedepsei închisorii, numai pentru inculpații care achită prejudiciul până la primul termen de judecată contravine atât dispozițiilor art. 15 alin. (2), cât și celor ale art. 16 alin. (1) din Constituție. În opinia autorului excepției, principiul egalității în drepturi este încălcat deoarece se creează o discriminare între inculpații față de care procesul penal s-a desfășurat cu celeritate și care, depășind primul termen de judecată, nu mai pot beneficia de legea mai favorabilă, pe de o parte, și ceilalți inculpați, care beneficiază de prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, pe de altă parte. Se arată că „se creează în acest mod o disproporție evidentă între persoanele aflate în aceeași situație juridică, care vor suporta însă consecințe penale diferite”.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 nu sunt de natură să vină în contradicție cu niciunul dintre textele din Legea fundamentală la care autorul excepției și-a raportat critica de neconstituționalitate. Invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție invocată de Mircea Pocșe în Dosarul nr. 3.038/35/P/2006 al Curții de Apel Oradea— Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, din examinarea concluziilor scrise formulate de autorul acesteia, precum și a considerentelor încheierii de sesizare, se constată că sunt criticate numai prevederile alin. (1) al art. 10 din Legea nr. 241/2005. Așa fiind, prin prezenta decizie Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins: „*În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.*”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 4 și 16 privind egalitatea între cetățeni, respectiv egalitatea în drepturi, precum și ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată Curtea constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași prevederi din Constituție ca și în prezenta cauză. Prin mai multe decizii, dintre care menționăm Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007 și Decizia nr. 276 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2007, Curtea Constituțională a statuat că textul de lege criticat nu nesocotește dispozițiile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

Argumentele pe baza cărora Curtea Constituțională a respins criticile de neconstituționalitate își mențin valabilitatea și în soluționarea excepției ce face obiectul cauzei de față, întrucât nu au fost relevate elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 696

din 11 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 alin. (3)
din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare
în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Gheorghe Stancu în Dosarul nr. 672/55/2007 al Judecătoriei Arad.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 672/55/2007, **Judecătoria Arad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Gheorghe Stancu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul la sănătate și la posibilitatea constituirii unei familii deoarece nu-i permit să întrețină „relații intime cu toate concubinele” pentru a-și putea alege viitoarea soție. Autorul excepției consideră că art. 54 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 instituie o discriminare între deținuți și persoanele care nu se află în executarea unei pedepse privative de libertate, aceștia din urmă putând avea relații intime cu concubinele, anterior căsătoriei. Se apreciază că România nu se poate alinia cu țările membre ale Uniunii Europene cu o asemenea reglementare și se dă ca exemplu situația Olandei, unde, potrivit susținerilor autorului excepției, „persoanele aflate în detenție care dispun de mijloace bănești pot avea relații intime sexuale cu orice femeie, chiar și fără a le fi concubină sau soție.”

Judecătoria Arad, în fața căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, a apreciat că textul de lege criticat nu are legătură cu cauza, întrucât „se referă la soți și nu vizează situația petentului, care nu este căsătorit”, și, în baza art. 29 alin. (6) raportat la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, a respins excepția de neconstituționalitate ridicată, prin Încheierea din 20 februarie 2007. Împotriva acestei încheieri autorul excepției a declarat recurs, care a fost admis prin Decizia penală nr. 207/R din 7 martie 2007 a Tribunalului Arad — Secția penală, instanță care, apreciind că excepția de neconstituționalitate este

admisibilă, a dispus ca Judecătoria Arad să sesizeze Curtea Constituțională. În opinia Tribunalului Arad — Secția penală, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, alin. (3) al art. 54 din Legea nr. 275/2006 nu încalcă normele constituționale invocate, deoarece, referindu-se la persoane care se află într-o situație specială din punct de vedere al drepturilor garantate prin art. 26 și art. 48 din Constituție, limitarea acestor drepturi doar pentru persoanele care s-au căsătorit și condiționarea exercitării lor de acordul directorului penitenciarului apar ca firești, fiind totodată în acord cu dispozițiile legale speciale, cuprinse în Codul familiei, privind încheierea valabilă a unei căsătorii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că art. 54 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 constituie o aplicare a dreptului constituțional de a încheia o căsătorie și a întemeia o familie, nu instituie discriminări și nu interzice acordarea asistenței medicale sau a oricăror alte drepturi cuprinse în denumirea generică de „drept la ocrotirea sănătății”.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile criticate nu aduc atingere sub niciun aspect regulilor constituționale privind familia și dreptul la ocrotirea sănătății.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 54 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006.

Textul de lege ce face obiectul excepției are următorul cuprins: *„După încheierea căsătoriei soții pot rămâne în penitenciar, într-o cameră separată, timp de 48 de ore, cu acordul directorului penitenciarului.”*

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind *Egalitatea în drepturi*, ale art. 34 ce consacră *Dreptul la ocrotirea sănătății* și ale art. 48 privind *Familia*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Curtea reține că normele legale criticate stabilesc dreptul persoanei condamnate de a rămâne o perioadă de timp după încheierea căsătoriei împreună cu soția într-o cameră separată a penitenciarului, fiind instituite de legiuitor tocmai în vederea ocrotirii familiei, în spiritul dispozițiilor art. 48 din Legea fundamentală. Textul de lege ce face obiectul excepției nu conține nicio interdicție de natură să încalce dreptul la ocrotirea sănătății, astfel cum este prevăzut acesta de art. 34 din Constituție. De asemenea, acesta nu instituie nicio discriminare, întrucât persoana condamnată, aflată în executarea unei pedepse privative de libertate, este într-o situație evident diferită de cea a persoanei care nu execută o asemenea pedeapsă. Or, așa cum a statuat în mod constant instanța de contencios constituțional, principiul egalității nu este sinonim cu

uniformitatea, astfel încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, pentru situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției, în sensul că ar trebui să se reglementeze posibilitatea deținuților de a avea relații sexuale în penitenciar „cu orice femeie, chiar și fără a le fi concubine sau soții”, acestea nu constituie, în realitate, critici de neconstituționalitate și, prin urmare, nu intră în competența Curții Constituționale, clar circumstanțiată de prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora: „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.”

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Gheorghe Stancu în Dosarul nr. 672/55/2007 al Judecătorei Arad.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

